

Sygn. akt V KO 92/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **P. K. i M. J.**

oskarżonych z art. 189 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 grudnia 2017 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 5 października 2017 r. , sygn. akt III K [...]

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 października 2017 r., sygn. akt III K [...], Sąd Rejonowy w P. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k. sprawy P. K. i M. J. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G., jako innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu podniesiono, że sprawa ta została przekazana Sądowi do rozpoznania przez Sąd Okręgowy w T. w trybie art. 36 k.p.k., zaś w postępowaniu ponownym, zgodnie z wytycznymi Sądu odwoławczego, na rozprawie powinni zostać przesłuchani świadkowie zamieszkujący w pobliżu G. lub w samym G., którzy wskazują na swoje problemy z dojazdem. Sytuacja ta, zdaniem Sądu występującego z wnioskiem o przekazanie, stanowi istotną zmianę okoliczności faktycznych w sprawie.

W ocenie wnioskującego Sądu, dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w P. nie jest zasadny i nie zasługuje na uwzględnienie. Na wstępie przypomnieć należy, że korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (por. postanowienie SN z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV KO 37/17, LEX nr 2281271).

Sąd Najwyższy w dotychczasowym orzecznictwie podkreślał ponadto, że jeżeli, zgodnie z obowiązującymi przepisami, doszło do przekazania rozpoznania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, nie można skutecznie występować do Sądu Najwyższego o dalsze jej przekazanie w trybie art. 37 k.p.k., dopatrując się dobra wymiaru sprawiedliwości w tym, że pokrzywdzony, którego miejsce zamieszkania lub pobytu jest bardziej odległe od siedziby Sądu obecnie właściwego, niż było to przed przekazaniem sprawy nie wyraża chęci odbywania dłuższych podróży (por. postanowienie SN z dnia 20 kwietnia 2011 r., sygn. akt II KO 29/11, OSNKW 2011/7/60).

W niniejszej sprawie, w której zachodzi konieczność przesłuchania dwóch osób zamieszkujących w odległości ok. 200 kilometrów od siedziby Sądu właściwego, przesłuchanie to powinno być zrealizowane w siedzibie tego sądu bądź za pośrednictwem środków technicznych umożliwiających ich zdalne przesłuchanie. Tym bardziej, że P. jest miastem dobrze skomunikowanym i brak też powodów, aby z góry dezawuować wartość przesłuchania świadków na odległość przy użyciu odpowiednich środków technicznych. W tej sytuacji wniosek o zmianę właściwości sądu nie znajduje należytego uzasadnienia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności rozstrzygnięto jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[aw]